

נאום-האשמה בדכאו

יעקב שוורץ

בית-דין נעלה!

בשם של ששה מיליונים יהודים שרצוחים וטבוחים ובשמה של שארית הפליטה קיבלתי עלי את התפקיד העגום והקדוש להשמיע את דברנו אנו על תלייני עמנו.

מלאי הוד ואיומים הם בשבילי ימי המשפט הזה, שהוא המאורע הנכבד ביותר בתולדות העינויים שלנו.

מלאי הוד – משום שזכיתי לחזות בעיני בתחייתו של רגש הצדק אצל חלוץ האנושות; ואיומים – משום שדווקא עלי, האוד המוצל השבור והרצוף, הוטלה החובה הקדושה לשמש פה למיליוני קרבנות חפים מפשע, שהושמדו וכבודם חולל בידי מרצחים נאציים אכזריים.

בית דין נעלה!

פשעי היחיד היה שאני יהודי מבטן ומלידה. בשל סיבה יחידה זו חולל כבודנו, נרדפנו, נשחטנו ונשרפנו חיים. בשל חטאי היחידי הזה פירפרתי בין חיים ומוות בתופת הנאצי במשך שש שנים רצופות! באשמת היותנו יהודים הושמדנו בהמונינו!

דבר הלמד מאליו, כי אשבץ את דברי לתוך המסגרת ה"יוריסטית" ואשיב בתשובותי אם ראיתי "במו עיני" נאשם זה או אחר בעת מלאכת ה רציחה שלו... אך אני מאשים בשם מיליוני היהודים הנרצחים לא רק את פריצי החיות היושבים פה על ספסל הנאשמים, אלא כל אנשי הס"ס וכן את הפושעים המתועבים האחרים, שרצו בדמנו, בזו את רכושנו והשתתפו – בדיוק כמות הנאשמים – במישרין ובעקיפין, בפוגרום היהודים הגדול ביותר שנערך אי-פעם ולזאת עוד הפיקו ממבצעם זה הנאה סדיסטית!

אויבינו רגילים היו להאשימנו, כי אנו צמאי נקם, אך אתם נציגי הצדק מיטיבים לדעת, כי אך שקר טפלו בנו! מעולם לא היינו שואפי נקמה! הן היהודים הם שהעניקו לאנושות את "עשרת הדברות", שעד היום הן יסוד הצדק בעולם, וכה יוסיפו להיות עד סוף הדורות!

מכל מקום לא בסיפוק רגש הנקמה אנו עוסקים פה. אנו שונאים את הנקמה ובזים לה! שני הנאשמים היושבים פה לפנינו הם מפלצות הולכות על שתיים! רוצחי אחיותי הקטנות והחמודות, הורי ושליש של עמי – שהיו כולם אנשים שוחרי שלום ודרור!

מאחר שעלוקות צמאות דם אלו הם בשרשי הטרגדיה שלי, חשוכת המרפא ושל השואה העולמית, לכן אחת היא לי מהו מספרו של הפושע היושב פה לפנינו, או מהו המסווה בו מהלך עדיין ברחוב בן מיעני הנאצי החפשי לנפשו.

כל מי שענד פעם את סמל הגולגולת – היה תליין!

לבי שתת דם ביום שבו נחקר העד האמריקאי. בין השאר נשאל אותו עד:

- מה היה דינו של שומר במחנה שלא ירה בכלוא, שנמצא ליד הגדר?

העד השיב:

- דינו היה להיכלא בצינוק, או לספוג עונש אחר.

התשובה שלי לאותה השאלה היא, כי לא נמצא במחנה שומר שלא הפעיל את נשקו במקרה כזה! מכל מקום אני לא זכיתי לראות שומר כזה! מיום שהכרתי את הנאצים לא נזדמן לי לגלות אצלם רגש אנושי כלשהו ואף לא שמעתי על התעוררותו של רגש כזה אצל אחרים!

כל מי שלבש מדי ס"ס חיפש רק את ההזדמנות לרצוח אותנו. על אחת כמה וכמה לאחר שהועלה לדרגת שומר במחנה ריכוז בו היו חיינו הפקר! איש ס"ס, שמילא תפקיד במחנה, הרגיש עצמו כדג במים ולא ידע גבול לתאוות רצחנותו. ויתרה מזו: הוא זכה בפרס של עשר סיגריות ואפילו באות הצטיינות על רצחו כלוא "בעת נסיון בריחה".

דעתי היא, כי השומרים הם שותפים לטבח ולרצח! הם היו עמודי התווך, היסוד עליו הושתת מנגנון הרציחה; שקר הדבר שבעל-כרחם עשו השומרים מה שעשו! כולם היוו כנופיה של מרצחים מאולפים, שרבי הטבח נתנו בהם את אמונם המלא! הימלר יכול היה לסמוך עליהם בכל!

מי השמיד את תושבי אלפי הגטאות במזרח? מי כילה שלישי של העם היהודי? מי הפיל בנו חללים בשל "נסיון בריחה"? מי רצח את כלואי המחנות בעת פינויים? מי

השמיד 60 אחוז מחמישים אלף הכלואים בדרכם למטהאוזן? מי הציף את דרכי אירופה בדמם של אסירי מחנות?

השומרים! "אנוסים תמימים" אלה!..

ומה היה גורלנו, גורל האסירים היהודים במחנות מטהאוזן, זכאו, בוכנוואלד ורבים אחרים מידי השומרים? מנת סבלנו היתה גדולה, פי שלושה משל האסירים בני עמים אחרים! הן מלכתחילה נכלאנו מסומנים באותיות R.U., שהן ראשי התיבות של "ריקקאהר אונרוונשט", כלומר, "שובם אינו רצוי". ונוסף על כך מופקרים היינו לתעלוליהם הרצחניים של ה"קאפוס" צמאי הדם ושל ראשי הבלוקים, שעשו בנו ככל העולה על רוחם! הללו קיבלו מחמאות ואותות הצטיינות בעד גולגולת יהודית רצוצה!

ועתה זוועת ה"סלקציות"! תמיד ניקר בראש אותו סיוט האימים, שכל רגע אתה עלול להיות מועמד לקרמטוריון! פחד תמידי זה מוטט את רוחנו והפך אותנו לבעלי-מום לאלתר! ורופאי המחנות, אלו החיות הטורפות בדמות אדם ממינם של קרפסבך, יאבסטס ודומיהם! הם שעקרו מתוך שורותינו את פרחי הנוער, בחורים ובחורות, ושלחו לתנורים שבערו תמיד, או לבית המקולין שנקרא בשם "רוויר". נערים ונערות אלו ידעו מלכתחילה לאיזה מקום כליה הם נשלחים. רופאים אלה אף עשו בנו נסיונות רצחניים, כאילו שפנים היינו!

בית דין נעלה!

היו נאמנים לרגש הצדק המפעם אתכם ודינו דין אמת!

ידעו המרצחים היושבים על ספסל הנאשמים ובני מינם שעדיין מתהלכים חפשיים: לא הפקר העולם ואף לא בית-מרזח!

ידעו המרצחים כי חופש וצדק מידי אלוהים ניתנו לנו ולכן אסור לו לאדם לחללם ודינו של עבריין כה – תליה!

בשם מיליוני קרבנות יהודים –

בשם כל אוהבי החופש, שהושמדו למען הצדק –

אני דורש בתוקף פסק דין של מוות לתליינים היושבים פה על ספסל הנאשמים!

דכאו, 7 במרס 1946